

РЕШЕНИЕ

№ 3480

гр. Варна, 14.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 43 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Татяна Лефтерова

при участието на секретаря Теодора Хр. Костадинова
в присъствието на прокурора Е. Т. К.
като разгледа докладваното от Татяна Лефтерова Гражданско дело № 20213110108420 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано въз основа на искова молба от Р. Т. Ч., ЕГН *****, с адрес: гр.В,ул.И №* против Прокуратурата на Република България е предявен иск за заплащане на сумата от 5000 лева – претенция, заявена като частичен иск от сума в пълен размер на 20000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в психически и емоционални страдания, уронване на доброто му име, чест и достойнство, негативни душевни преживявания и дискомфорт, вследствие незаконно обвинение в извършване на престъпление по чл.339, ал.1 НК, ведно със законната лихва, считано от 12.11.2018 г. Претендират се сторените разноски.

В исковата молба се излагат следните твърдения.

Ответникът повдига обвинение срещу ищеца за извършено на дата 18.11.2015 г., в гр. Варна, престъпление по чл.339, ал.1 НК. По внесения от ВРП обвинителен акт е образувано НОХД №3921/2016 г., приключило пред първата инстанция с оправдателна присъда. Като недоволен от резултата, ответникът протестира присъдата и въз основа на неговия протест, пред ВОС е образувано ВНОХД № 1416/2017 г. С присъда № 10/01.02.2018 г. въззивният съд отменя присъда № 255/13.09.2017 г. по НОХД №3921/2016 г.

по описа на ВРС, признава ищеца за виновен в извършването на престъплението, за което му е повдигнато обвинение и му налага наказание лишаване от свобода за срок от шест месеца, изпълнението на което отлага по реда на чл.66, ал.1 НК, с изпитателен срок от три години. След обжалване пред ВКС, делото е върнато на ВОС за ново разглеждане, като е образувано ВНОХД №529/2018 г. по описа на ВОС и с решение № 286/12.11.2018 г., по същото дело, въззивният съд потвърждава присъда № 255/13.09.2017 г. по НОХД №3921/2016 г. по описа на ВРС, с която ищецът е оправдан. В исковата молба са изложени твърдения, че от 2002 г. ищецът е ловец, като във връзка с практикуваното от него хоби, той притежава законно огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях. След повдигане на обвинението за престъпление по чл.339, ал.1 НК, същите са му отнети. Твърди се, че в продължение на три години ищецът търпи сериозни негативни последици от незаконното обвинение. По време на воденото срещу него наказателно производство, той изпитва срам, притеснение, неудобство от това, че е обвиняем, а по-късно и подсъдим, страхува се от възможното налагане на наказание свързано с лишаване от свобода, чувства се унижен и потиснат. Сочи, че не може да практикува единственото хоби, което има – лова, тъй като оръжието му е отнето. Заявява, че настъпва промяна в психическото му състояние след повдигане на обвинението. До този момент ищецът е весел и общителен човек, който с лекота общува с обкръжението си. След повдигане на обвинението, той се променя, затваря се в себе си и страни от околните; има непрекъснати тревоги и опасения, че ще бъде осъден без да е виновен, като достойнството и доброто му име ще бъдат накърнени. След налагане на мярка за неотклонение „подписка“, правото му на свободно придвижване е силно ограничено. Търпените негативни последици имат сериозно отражение върху психическото му здраве. Ищецът сочи, че продължителният период на неизвестност му причинява силно страдание, чувства се оскърбен, унижен и незаслужено обвинен. Страда от безсъние или сънува кошмари, има силно главоболие, станал е раздразнителен, нервен и избухлив. Намира, че наказателното производство срещу него не е приключило в разумен срок. Намира, че фактическият състав по чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ е изпълнен, поради което претендира заплащане на обезщетение. В срока по чл.131 ГПК, ответникът оспорва основателността на исковата претенция. Намира, че ищецът не представя доказателства за претърпените от него неимуществени

вреди. Оспорва да е налице причинноследствена връзка между воденото наказателно производство и сочените от ищеца негативни преживявания. Намира размера на претендираното обезщетение за прекомерен, като същият не е съобразен с разпоредбата на чл.52 ЗЗД. Алтернативно, при уважаване на иска, настоява за намаляване на претендираното обезщетение.

В съдебно заседание ищецът, чрез процесуалния си представител поддържа предявения иск. Ответникът, чрез прокурор при ВРП, поддържа заявените в отговора на исковата молба оспорвания и възражения.

Варненският районен съд, като прецени доказателствата по делото и доводите на страните, приема за установено, от фактическа страна, следното:

Видно от представено по делото удостоверение за придобито на лов №461/18.07.2002 г., ищецът Р. Ч. е издържал теоретичен и практически изпит за придобиване право на лов.

На 18.11.2015 г., с първото действие по разследването, а именно – претърсване в дома на ищеца е започнато ДП №505/2015 г. по описа на 04 РУ - ОДМВР – Варна, пр. пр. № 4298/2015 г. по описа на Окръжна прокуратура – Варна. Наказателното производство е образувано за престъпления по чл.142, ал.2, т.3 пр.2 и чл.152, ал.2, т.1 НК, след подаден сигнал на тел.112 от непълнолетно момиче, с твърдение, че е било отвлечено и изнасилено от Р. Ч.. В хода на досъдебното производство не се установяват данни за извършени престъпления по чл.142, ал.2, т.3 пр.2 и чл.152, ал.2, т.1 НК, поради което, с постановление от 23.03.2016 г., воденото срещу ищеца досъдебно производство е прекратено за посочените престъпления и материалите по ДП №505/2015 г. по описа на 04 РУ - ОДМВР – Варна са изпратени на Районна прокуратура – Варна, по компетентност, за преценка относно продължаване на разследването, с оглед наличие на данни за извършени престъпления по чл.339 НК и чл.286 НК.

На датата на започване на досъдебното производство, в хода на извършваните в дома на ищеца, процесуално-следствени действия по оглед, претърсване и изземване, с протоколи за доброволно предаване, Р. Ч. предава на полицейските служители, множество вещи: черна на цвят пластмасова кутия с надпис BLOW, съдържаща черен на цвят пистолет марка BLOW mini mod 2003 Gal 8mm, сериен номер 583424; резбови накрайник; ракетен накрайник; пълнител; газови патрони; патрони калибър 9 мм; патрони калибър 7,62 мм; патрони калибър 5,45 мм и други боеприпаси; пистолет марка BLOW Magnum mod 2000, cal.9 мм

В хода на досъдебното производство е проведена балистична

експертиза, от заключението, на която се установява, че предадените пистолети са фабрично произведени газови оръжия, които не са преработвани за друг вид патрони и представляват неогнестрелно оръжие по смисъла на ЗОБВВПИ; част от иззетите патрони са боеприпаси за неогнестрелно оръжие, а друга част представляват боеприпаси за огнестрелно оръжие по смисъла на ЗОБВВПИ. По отношение само на 17 бр. патрони е посочено, че са боеприпаси за ловна карабина.

След събиране на необходимите доказателства за разкриване на обективната истина, с обвинителен акт от 03.08.2016 г. по пр. пр. № 4702/2016 г. по описа на ВРП, варненският районен прокурор повдига обвинение срещу Р. Ч. за извършено от него престъпление по чл.339, ал. 1 НК и внася, на основание чл.247, ал.1 НКП, обвинителния акт, с материалите по делото, в Районен съд – Варна, за разглеждане. Видно от посоченото е приложението към обвинителния акт, на обвиняемия не е наложена мярка за неотклонение.

Въз основа на съставения от ВРП обвинителен акт е образувано НОХД №3921/2016 г. по описа на ВРС, като с присъда №255/13.09.2017 г. ищецът е намерен за невиновен в извършване на престъплението, за което му е повдигнато обвинение.

Като недоволен от постановената присъда ответникът протестира оправдателната присъда пред Окръжен съд - Варна, като пред въззивния съд е образувано ВНОХД №1416/2017 г. по описа на ОС – Варна. С присъда №10/01.02.2018 г., въззивният съд отменя първоинстанционната присъда и признава подсъдимия Р. Ч. за виновен в това, че на 18.11.2015 г., в гр. Варна, държал боеприпаси за огнестрелни оръжия: 80 бр. бойни патрони калибър 9x18 за пистолет „Макаров“; 17 бр. ловни патрони калибър 7,60x39 за ловна карабина или автомат „Калашников“; 27 бр. бойни патрони калибър 5,45 за автомат „Калашников“; 2 бр. патрони с трасиращо /светещо/ действие калибър 5,45 за автомат „Калашников“; 4 бр. патрони с калибър 7,62x54R за картечница „Максим“ и други оръжия; 1 бр. патрон с калибър 8x50 за пушка „Манлихер“, без да има за това надлежно разрешение съгласно чл.56, ал.1, във вр.с чл.50, ал.3 ЗОБВВПИ, поради което и на основание чл.339, ал.1 и чл.55, ал.1, т.1 НК, му налага наказание лишаване от свобода за срок от шест месеца, изпълнението на което, на основание чл. 66, ал.1 НК, отлага с определяне на изпитателен срок от три години.

С решение № 99/14.05.2018г. по н.д. № 354/2018 г. по описа на ВКС, II н.о., съдът отменя присъда №10/01.02.2018 г. по ВНОХД №1416/2017 г. по описа на ОС – Варна и връща делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд, от стадия на съдебното заседание.

При новото разглеждане на делото от Окръжен съд - Варна, с решение № 286/12.11.2018 г. по ВНОХД №529/2018 г. е потвърдена присъда №255/13.09.2017 г. по НОХД №3921/2016 г. по описа на ВРС. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

От справка за съдимост, приложена по НОХД №3921/2016 г. по описа

на ВРС се установява, че към датата на внасяне на обвинителния акт в съда, ищецът не е осъждан, като на същия е наложено административно наказание по НОХД №106/2010 г. по описа на РС – Силистра.

По искане на ищеца, по делото е разпитан свидетелят Р.Е.С.а – съжителстваща с ищеца.

В показанията си св. С. заявява, че наказателното производство срещу ищеца продължило около две и половина – три години. През това време ищецът бил потиснат, ограничил контактите си с много хора, в т.ч. и със съседите си, които станали свидетели на арестуването му и отвеждането му с поставени белезници. Сочил, че животът му се променил. Тъй като изпитвал силен срам, че оръжието му е било отнето, отказвал да се среща с приятелите си от с. Айдемир, които били ловци и знаели за воденото срещу него производство. Заявява, че ищецът бил запален ловец, като ловът бил негово хоби от близо 20 години. Той ходел на лов при всеки възможен и удобен случай. Поради тази причина оръжието му било много важно за него. Ищецът променил отношението си към близките си, станал по-затворен, по-необщителен, не споделял и странял от тях. Сочил, че изпитвал неудобство и постоянно се притеснявал да не бъде осъден, и да влезе в затвора. Имал кошмари. На ищеца било забранено да напуска страната и тъй като имал приятели в Англия, които постоянно го канели на гости, той се принудил да разкрие причината, поради която не може да пътува. Уточнява, че две или три години по-рано не е напускал страната. След постановяване на оправдателната присъда ищецът значително се успокоил, но въпреки това не можел да спи спокойно и имал кошмари; често се връщал към момента, когато къщата му била претърсена и оръжията му били иззети. Характеризира ищеца като „по-обран“. Преди образуване на воденото срещу него наказателно производство той бил разговорлив и весел, а след това станал умислен и притеснен. Докато бил обвиняем, приемал хапчета за по-добър сън. Според свидетеля, ищецът имал нужда от психологическа помощ, но изпитвал неудобство да се обърне към специалист. Сочил, че ищецът се ползвал с много добро име в обществото, като след образуване на наказателното производство хората го гледали с недоверие и непрекъснато му се налагало да обяснява, че бил невинен.

По делото е допуснато провеждане на съдебна психолого-психиатрична експертиза, от приетото заключение, на която се установява, че към момента на експертното изследване не са установени психопатологични симптоми, които да обуславят наличието на психично разстройство. При психологичното изследване не са установени проблеми в когнитивното, емоционалното и социално функциониране на ищеца, като същият е психично здрав. Намерено е, че повдигнатото обвинение е изиграло роля на стресогенно събитие дотолкова, доколкото такова се явява всяка негативна промяна в житейските обстоятелства. Не е установено наличие на депресия или друго психично разстройство, предизвикано от повдигнатото обвинение. Вещите лица не установяват наличие на

психично разстройство както към настоящия момент, така и в миналото.

Експертите поясняват, че през 2014 – 2015 г. /по данни на адв. Й. А. – 2013 г./, ищецът е претърпял ПТП, докато е управлявал мотор. Тъй като е возил детето си, произшествието е определено като сериозна ситуация, която би могла да окаже влияние и промяна в психо-емоционалното състояние със съответната реакция на стрес. Сериозни травми не бии претърпени, на уплахата била много силна. След повдигане на обвинението, ищецът е с повишена тревожност, като притеснението от изхода на делото е намерено за естествена реакция. Продължителността на стресовата реакция не може да бъде определена, тъй като зависи от преценката на ищеца.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Искът черпи правното си основание от разпоредбите на чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ вр. чл.4 ЗОДОВ, вр. § 1 от ЗР ЗОДОВ и чл. 52 ЗЗД, и чл.86 ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ, държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от разследващите органи, прокуратурата или съда, при обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление, или поради това, че наказателното производство е образувано, след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано. Отговорността на Държавата по реда на чл.2, ал.1 ЗОДОВ е безвиновна, доколкото, на осн. чл.4 ЗОДОВ на обезщетяване подлежат всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. В процесния случай, за да докаже качеството си на кредитор на вземане по специалния деликт по чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ, ищецът следва да докаже фактите и обстоятелствата, на които основава претенцията си за търсеното обезщетение, в т.ч.: наличие на незаконен акт, посочен в цитираните законови разпоредби, претърпени неимуществени вреди в твърдян обем и интензитет, както и причинно-следствена връзка между незаконното действие и причинените на ищеца вреди.

В настоящия случай ищецът твърди да е претърпял неимуществени вреди причинени от водено срещу него незаконно наказателно производство.

Прокурорът, като dominus litis на досъдебната фаза на наказателното производство, в рамките на дадените му от НПК правомощия, единствен може да образува досъдебно производство, да повдигне и да поддържа

обвинение срещу конкретно лице. Осъществяването на тези функции от прокурорите обосновава качеството на надлежен ответник, на ПРБ, по предявения иск.

По действащия НПК, досъдебно производство се образува при съществуване на предвидени в закона предпоставки - законен повод и наличие на достатъчно данни за извършено престъпление от общ характер. Образуване на досъдебно производство може да се извърши, както с постановление на прокурор - чл. 212, ал.1 НПК, така и със съставяне на протокол за първото действие по разследването в случаите, визирани в разпоредбата на чл.212, ал.2 НПК. В процесния случай, досъдебното производство е счетено за образувано на 18.11.2015 г., със съставяне на протокола за първото действие по разследването.

По делото безспорно се установява наличие на първата предпоставка – незаконно обвинение срещу ищеца за извършване на престъпление по чл.339 ал.1 НК. Съгласно посочената разпоредба, който придобие по какъвто и да е начин, държи или предаде другиму взривни вещества, огнестрелни, химически, биологични или ядрени оръжия, боеприпаси за огнестрелни оръжия или пиротехнически изделия, без да има за това надлежно разрешение, се наказва с лишаване от свобода от две до осем години, т.е. престъплението за което на ищеца е повдигнато обвинение, е тежко по смисъла на чл.93, т.7 НК. По обвинението срещу ищеца, повдигнато и поддържано от Районна прокуратура – Варна, пред ВРС е образувано съдебно дело, по което е постановена оправдателна присъда, влязла в сила след нейното потвърждаване с решение № 286/12.11.2018 г. по ВНОХД №529/2018 г. по описа на ВОС. Установяват се и останалите две предпоставки - вредоносен резултат - претърпени от ищеца неимуществени вреди, както и наличие на причинно-следствена връзка. На преценка подлежи размера на дължимото обезщетение.

Съгласно установената съдебна практика, размерът на обезщетението за неимуществени вреди винаги се свързва с критерия за справедливост, определен с разпоредбата на чл. 52 ЗЗД, спрямо който настъпилата вреда се съизмерява. Преценката за определяне паричния еквивалент на неимуществените вреди се извърша на база конкретни факти, относими към стойността, която засегнатите блага са имали за своя притежател. Така, справедливостта по смисъла на чл. 52 ЗЗД следва да се изведе от характера и степента на увреждане на ищеца, начин и обстоятелства, при които то е получено, последиците, продължителността и степента на интензитет, възрастта на увредения, общественото и социалното му положение.

Ищецът твърди, че вследствие незаконното обвинение търпи негативни последици със силен интензитет, като дори години след постановяване на

окончателната оправдателна присъда, продължава да изпитва силни отрицателни емоции. Съдът намира, че самият факт на образуване и водене на наказателното производство срещу ищеца е достатъчна предпоставка той да изпитва притеснение и неудобство, да се чувства под стрес и в несигурност. Досъдебното производство приключва с внасяне на обвинителен акт съда, като наказателното преследване срещу него продължава и в съдебна фаза до окончателното приключване с решение № 286/12.11.2018 г. по ВНОХД №529/2018 г., по описа на ВОС, с което е потвърдена присъда №255/13.09.2017 г. по НОХД №3921/2016 г. по описа на ВРС. Същевременно, съдът намира, че анализът на събраните по делото доказателства не обосновава извод ищецът да е търпял вреди извън обичайните неудобства от повдигнато срещу него незаконно обвинение, като в този смисъл е и категоричното становище на вещите лица по СППЕ. В подкрепа на своите твърдения, ищецът ангажира само показанията на един свидетел – св. С., с която Р. Ч. живее във фактическо съпругеско съжителство. Показанията на този свидетел съдът преценява при спазване изискването на чл.172 ГПК, като доколкото същите не намират подкрепа в останалия събран доказателствен материал, не кредитира същите като достоверни. Според св. С., в хода на досъдебното производство, от ищеца е било отнето ловното му оръжие – пушки, поради което и доколкото същият бил ловец, той силно страдал и изпитвал притеснение пред своите приятели – ловци от това, че оръжието, с което упражнявал хобито си е било отнето. От данните на приложеното по НОХД №3921/2016 г. по описа на ВРС, досъдебно производство, се установява, че на 18.11.2015 г. Р. Ч. е предал с протоколи за доброволно предаване 2 бр. газови пистолети /не и пушки/, като единствено отношение към дейността му като ловец, имат 17 бр. патрони, които според експертизата по ДП представляват боеприпас за ловна карабина /или автомат „Калашников“/. Не се установи твърдението, че ищецът е изпитвал срам да признае пред свои приятели, които го канели да гостува в чужбина, причината, поради която им отказвал. Не се доказва той да е бил канен извън страната, нито през годините преди започване на наказателното производство, нито непосредствено преди или след повдигане на обвинението. По отношение на ищеца не е била взета мярка за неотклонение; не е била постановена забрана да напуска пределите на страната.

Житейски обяснимо е твърдението, че след повдигане на обвинението, ищецът е с повишена тревожност, но както заявяват и експертите провели СППЕ, притеснението от изхода на делото е естествена реакция. По делото не бе установено воденото срещу ищеца наказателно преследване да се отразило в изключително негативен план на социалните, професионалните или личните му контакти.

Като съобрази, че образуваното и водено наказателно производство срещу ищеца е за тежко престъпление по смисъла на чл.93, т.7 НК, взе предвид тежестта на престъплението, за което е водено разследването, сравнително малкия брой процесуално-следствени действия, извършени с

ищеца, липсата на доказателства същият да търпи негативни последици над обичайните и в сочения интензитет, но същевременно и като съобрази сравнително дългия период на висящност на наказателното производство, както и че същото се е развило в досъдебна и в съдебна фаза, съдът намира, че справедливо спрямо претърпените от него неимуществени вреди, е обезщетение в размер на 5000 лева, поради което искът следва да се уважи изцяло. На съда е известна практиката на ВКС /напр. решение № 53 от 07.05.2019 г. на ВКС по гр. д. № 3528/2018 г., 3 г. о., ГК/, съгласно която, средният размер на обезщетенията следва да се определи в размер на 1000 лв. на година, в която е продължила висящността на обвинението. В процесния случай следва да се съобрази обстоятелството, че в период от над две години, наказателното производство се е намирало в съдебна фаза, като в хода на инстанционния контрол, постановената от ВРС оправдателна присъда е отменена, а след решения на ВКС и ВОС, тя е потвърдена. Така, в течение на сравнително дълъг период от време, за ищеца е съществувала несигурност дали той ще бъде осъден или оправдан по възведеното му обвинение в извършването на престъпление, за което е предвидено наказание лишаване от свобода за срок от две до осем години, поради което обяснимо той е бил подложен на силен стрес и е търпял неудобство, притеснение и страх.

Съгласно мотивите на ТР №3/2016 г. на ВКС, ОСГТК, обективните предели на силата на пресъдено нещо на положителното съдебно решение по частичния иск се изчерпват с предмета на делото, а по останалата част, може да се формира нова – различна сила на пресъдено нещо.

Ищецът претендира законна лихва, считано от датата на 12.11.2018 г. Съгласно чл.84, ал.3 ЗЗД, обезщетение за вреди от деликт се дължи от момента на увреждането, тъй като това е най-ранният момент, към който то може да бъде определено. Претендираното обезщетение за вреди от незаконно обвинение се определя и се дължи към датата на влизане в сила на крайния акт, с който се прекратява наказателното производство, независимо дали това касае досъдебната или съдебната фаза на процеса, тъй като към този момент се прекратява увреждащото въздействие върху личността на ищеца. Това е и началният момент на погасителната давност /така т. 4 от ТР № 3 от 22.04.2005 г. на ВКС по т. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК/. Мораторната лихва следва да се присъди с начална дата 12.11.2018 г. – датата, на която е постановено необжалваемото решение № 286/12.11.2018 г., по ВНОХД №529/2018 г. по описа на Окръжен съд – Варна.

Ищецът претендира съдебно-деловодни разноски. Съгласно чл.10 ал.3 ЗОДОВ, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, включващи внесената държавна такса и адвокатско възнаграждение, съразмерно на уважената част от претенцията. В тази връзка съдът счита, че ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сторените разноски в размер на 1130 лева, съгласно приложен списък по чл.80 ГПК.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, представлявана от Главния прокурор, да заплати на Р. Т. Ч., ЕГН *****, с адрес: гр.В,ул.И №* сумата от 5000 лева, заявена като частичен иск от претенция в пълен размер на 20000 лева, представляваща обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в психически и емоционални страдания, уронване на доброто му име, чест и достойнство, негативни душевни преживявания и дискомфорт, вследствие на незаконно обвинение в извършване на престъпление по чл. 339, ал.1 НК, за което е образувано и водено срещу него наказателно производство, по което ищецът е оправдан с присъда №255/13.09.2017 г. по НОХД №3921/2016 г. по описа на ВРС, потвърдена с решение № 286/12.11.2018 г. по ВНОХД №529/2018 г., в сила от 12.11.2018 г., ведно със законната лихва, считано от 12.11.2018 г. до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, представлявана от Главния прокурор да заплати на Р. Т. Ч., ЕГН *****, с адрес: гр.В,ул.И №* сторените разноси по делото, в размер на 1130 лева, на основание чл.78, ал.1 ГПК.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано, с въззивна жалба, пред Варненския окръжен съд, в двуседмичен срок, от връчването му на с т р а н и т е .

Съдия при Районен съд – Варна: _____